

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **EUROCORP TRADE s.r.o.**, se sídlem Sychrov 1061, Valašské Klobouky, zastoupen Mgr. Janem Špírkem, advokátem se sídlem Starochodovská 1359/76, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2019, č. j. 29 A 304/2017 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jana Špírka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2019, č. j. 29 A 304/2017 – 44, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 10. 2017, č. j. KUJI 72467/2017 ODSH 1071/2017 – Pr/ODv. Tímto rozhodnutím bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 8. 2017, č. j. DOP-31275/2017-navr/4666/2017.

[2] Podle uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v relevantním znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 8. 2017 v 8:37:35 hod. provozoval na silnici č. II/602, na 51,4 km u Velkého Meziříčí, ve směru jízdy na Jihlavu, motorové vozidlo tov. zn. VOLVO, r. z. XA, s přípojným vozidlem tov. zn. LAG, r. z. XB, které při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem (vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v relevantním znění). Konkrétně byla překročena největší povolená hmotnost na druhé nápravě o 41 kg a největší povolená hmotnost motorového vozidla o 1051 kg (po odečtu tolerance 11 %). Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 18 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalovaný neshledal ze strany správního orgánu I. stupně žádné pochybení, pouze změnil výrok rozhodnutí tak, že část výroku ve znění „*[p]rávnícká osoba spáchala přestupek podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění*“ nahradil textem „*[p]rávnícká osoba je vinna spácháním přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění*“.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozhodnutí žalovaného shora uvedeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud se neztotožnil s námitkami žalobce rozporujícími kvalitu odůvodnění, jelikož z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odvolací námitky žalobce byly vypořádány a žalovaný na ně adekvátním způsobem reagoval. Žalovaný se dle krajského soudu dostatečně vypořádal i s žalobcovým avízem předložení důkazu, že dané měřicí zařízení není způsobilé vážit vozidla převážející kapalný náklad, jelikož toto tvrzení bylo možné mít za rozporné s obsahem spisu. Ten totiž obsahoval „*Potvrzení o ověření stanoveného měřidla*“ ze dne 1. 11. 2016 (dále též „*potvrzení*“), podle něhož měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Za této situace bylo podle krajského soudu možné považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný a tvrzení žalobce nezakládalo důvodnou pochybnost. Postup žalovaného byl řádně odůvodněn, žalovaný za těchto okolností skutečně nebyl povinen čekat na předložení avizovaného důkazu, byť by se takový postup jevil jako vhodnější.

[6] Krajský soud se dále zabýval listinnými důkazy, které byly provedeny během jednání a ze kterých vyplynulo, že se žalobce obrátil na Český metrologický institut s žádostí o vyjádření, zda uvedené měřidlo bylo ověřeno pro měření hmotností vozidel převážejících kapalinu. Z odpovědi Českého metrologického institutu, úseku legální metrologie, ze dne 23. 10. 2017 (dále též „*vyjádření*“), vyplynulo, že do schvalování příslušných typů měřidel nebyly zahrnuty zkoušky zohledňující jejich možné využití ve funkci stanoveného měřidla pro vážení vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu měnit svou polohu. Tato informace se dle tohoto vyjádření týká i vah pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu instalovaných a provozovaných na silnici č. II/602 u Velkého Meziříčí. Krajský soud konstatoval, že

pokračování

přezkoumává napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy z pohledu skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Výše uvedený důkaz byl opatřen až po skončení správního řízení, což z něj ovšem nečiní důkaz nepřipustný či nerelevantní, jelikož z odpovědi Českého metrologického institutu vyplynuly skutečnosti, které osvětlují stav, který tu byl již v době rozhodování správního orgánu.

[7] Podrobnosti ohledně metod zkoušení pro schválení typu a ověřování vah pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu obsahuje opatření obecné povahy Českého metrologického institutu ze dne 21. 10. 2016, č. 0111-OOP-C010-15 (dále též „opatření obecné povahy“). Dle bodu 5.4.2.2 tohoto opatření obecné povahy, *„pokud mají být váhy využívány ke stanovení hmotnosti nebo zatížení na jedné nápravě a/nebo skupině náprav vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu vozidla měnit svou polohu, musí být jako referenční vozidla použita i vozidla nesoucí zatížení ve formě kapalin nebo jiných produktů, které mohou být vystaveny změnám polohy těžiště při pohybu vozidla“*. Z vyjádření Českého metrologického institutu přitom vyplynulo, že váhy umístěné na silnici č. II/602 u Velkého Meziříčí nebyly schvalovány s využitím těchto specifických referenčních vozidel. Dle bodu 4.1 opatření obecné povahy váhy musí *„nést jednoznačné označení o omezení vhodnosti se specifikací druhu a rozsahu omezení, pokud nejsou vhodné, resp. určeny, pro vážení vozidel specifických vlastností nebo převážejících břemena určitých specifických vlastností (např. kapaliny)“*.

[8] Krajský soud uzavřel, že vozidlo provozované žalobcem bylo zváženo vysokorychlostním vážením prostřednictvím zařízení, které bylo umístěno na silnici č. II/602 na 51,4 km u Velkého Meziříčí ve směru na Jihlavu, přičemž toto zařízení dle dostupných podkladů nebylo určeno k měření vozidel převážejících kapalinu. Žalobce ve správním řízení uváděl, že vozidlo převáželo kapalinu (živočišný tuk) a správní orgány z této skutečnosti rovněž vycházely. Ve světle dodatečně zjištěných skutečností musel krajský soud konstatovat, že napadené rozhodnutí je neudržitelné, jelikož skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[9] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Stěžovatel namítá, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla, ze kterého vyplynulo, že dané měřidlo má požadované metrologické vlastnosti, bylo fakticky retroaktivně napadeno vyjádřením Českého metrologického institutu. Podle stěžovatele by tímto postupem bylo možné zpětně měnit potvrzení o ověření měřidla, které by tak mohlo být následně „diskvalifikováno“ vyjádřením pracovníka certifikační instituce, tj. Českého metrologického institutu, čímž by byla narušena právní jistota provozovatelů měřících zařízení, kteří před uvedením měřících zařízení učinili vše, aby mohli měřící zařízení provozovat. Stěžovatel je přesvědčen, že zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jelikož při posuzování dané věci vycházel z potvrzení certifikační autority (Českého metrologického institutu), která jako jediná může posoudit parametry měřícího zařízení. Stěžovatel dále poukázal na vývoj metrologických zjištění Českého

metrologického institutu vztahujících se k měření vozidel, u nichž nelze zajistit náklad proti změnám těžiště, přičemž certifikace z roku 2018 a 2019, na rozdíl od předchozích certifikací, již obsahovaly informaci, že měřidlo není pro tato vozidla vhodné, resp. není pro tato vozidla určeno. Podle stěžovatele nelze na případné změny opatření obecné povahy, resp. vývoje činnosti certifikační autority, vázat časovou aplikovatelnost právního předpisu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění, jelikož se o právní předpis ani rozhodnutí nejedná. Stěžovatel se domnívá, že i přes vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 23. 10. 2017 byl povinen zohlednit potvrzení vydané Českým metrologickým institutem dříve.

[11] Stěžovatel se domnívá, že pokud by byl přijat názor, že lze retroaktivně měnit ověření měřidla, o němž bylo vydáno potvrzení, je nutno konstatovat, že podle *„Potvrzení o ověření stanoveného měřidla“* ze dne 6. 3. 2019 byl Českým metrologickým institutem učiněn následující závěr: *„Měřidlo při použití s významem dle § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, není určeno ke stanovení zatížení na nápravu a/nebo skupinu náprav u vozidel, u nichž nelze ve smyslu zvláštního právního předpisu zajistit náklad proti změnám těžiště pohybu vozidla.“* Za této situace nelze učinit jiný závěr, než ten, že i při vážení předmětného vozidla dne 1. 8. 2017 byla vysokorychlostní váha vhodná pro zvážení celkové hmotnosti vozidla. Tento závěr je rovněž v souladu s obsahem sdělení Českého metrologického institutu k rozsahu použití daného měřidla WIM (a k obsahu potvrzení o ověření stanoveného měřidla) ze dne 18. 6. 2018, zn. CML-5263/2018/0311, ze kterého vyplývá, že po zohlednění změny, k níž došlo při následných ověřováních měřidla WIM, lze v případě přetížení vozidla převážejícího kapalné produkty zahajovat správní řízení ve vztahu k celkové hmotnosti vozidla. Stěžovatel uzavírá, že v nyní posuzované věci je provozovatel vozidla (žalobce) trestán za překročení celkové hmotnosti vozidla a vysokorychlostní váha umožňovala jak tehdy, tak nyní vážení celkové hmotnosti vozidel. Krajský soud tak dle stěžovatele chybně interpretoval vyjádření Českého metrologického institutu.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že nezpochybňuje, že dané měřidlo mělo potřebné ověření pro vysokorychlostní vážení. Měřidlo však nemohlo vážit vozidla, u nichž nelze zajistit náklad proti změnám těžiště, což ostatně potvrdil i sám stěžovatel s odkazem na certifikace z roku 2018 a 2019, ve kterých je toto omezení uvedeno. To, že v letech 2016 a 2017 bylo potvrzení vydáno bez omezení, neznamená, že v té době mohlo měřidlo tato vozidla vážit. Jedná se o pouhé opomenutí uvedení této informace do certifikace, přestože dle předpisů zkouška provedena být měla, jinak nebylo možné měřidlo k vážení vozidel převážejících kapaliny použít.

[14] Dále žalobce poukázal na opatření obecné povahy účinné v době vydání potvrzení, z jehož bodu 5.4.2.2. jasně vyplývá, že si měl provozovatel měřícího zařízení obstarat zkoušku s vozidlem, u něhož nelze zajistit náklad proti změnám těžiště, pokud chtěl měřidlo k těmto účelům používat. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že stěžovatel opomněl takovou zkoušku provést a certifikovat měřidlo i proto tato vozidla. Měřidlo tak mělo omezení pro vážení vozidel převážejících kapaliny, protože taková vozidla nebyla do zkoušek zahrnuta. Vyjádřením Českého metrologického institutu tak podle žalobce

pokračování

nedošlo k „diskvalifikování“ potvrzení o ověření měřidla (certifikace). Český metrologický institut ve svém vyjádření pouze sdělil, že v době měření měřidlo nemělo certifikaci k vážení vozidel převážejících kapaliny a certifikace byla vydána jen pro vážení vozidel převážejících pevný náklad. Žalobce navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele byla zamítnuta.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřený zaměstnanec s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnými případy, jako je nyní posuzovaná věc, se již opakovaně zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2018 – 32, nebo v navazujícím rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 As 299/2019 – 30 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V obou těchto věcech šlo také o přestupek podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích spočívající v překročení největší povolené hmotnosti na druhé nápravě a největší povolené hmotnosti motorového vozidla, přičemž vysokorychlostní měření bylo stejně jako v nyní posuzované věci provedeno na váze na silnici č. II/602, na 51,4 km u Velkého Meziříčí. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích své závěry opřel o zjištění známá mu z úřední činnosti, konkrétně z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2019, č. j. 29 A 303/2017 – 48, který byl vydán v řízení se shodnými účastníky jako v nyní posuzované věci. Stěžovatel napadl zmíněný rozsudek krajského soudu kasační stížností, která však byla usnesením ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 As 417/2019 – 17, odmítnuta podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., jelikož stěžovatel ve stanovené lhůtě neodstranil vady kasační stížnosti. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 As 299/2019 – 30, však Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Při rozhodování Nejvyšší správní soud zohlednil zjištění známá mu z úřední činnosti, a to z řízení ve věci sp. zn. 5 As 417/2019, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. [10]. 2019, č. j. 29 A 303/2017 – 48, že váha pro vysokorychlostní kontrolní vážení silničních vozidel za pohybu instalovaná a provozovaná na silnici II/602, na km 51,4 u Velkého Meziříčí nebyla shledána způsobilou k měření vozidel převážejících kapaliny, jelikož do schvalování příslušných typů měřidel nebyly zahrnuty zkoušky zohledňující jejich možné využití ve funkci stanoveného měřidla i pro vážení vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu měnit svou polohu (jak bylo uvedeno ve vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017 jako certifikační autority, založeném ve spise krajského soudu v odkazované věci).

Jelikož v tomto i odkazovaném případě byl stejně jako ve věci projednávané krajským soudem pod sp. zn. 29 A 303/2017 klíčovým důkazem o porušení právní povinnosti vážní lístek z těžé váhy poblíž Velkého Meziříčí, bylo třeba porovnat, zda skutková zjištění, z nichž vycházely správní orgány a krajský soud, pro vyvození odpovědnosti za přestupek ob stojí i poté, co vyšly najevo poznatky o omezené použitelnosti váhy pro některé typy vozidel (resp. nákladu).

Kontrolní vážení vozidla stěžovatelky proběhlo dne 25. 9. 2017, tj. méně než 3 měsíce po kontrolním vážení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 29 A 303/2017 (v níž byla konstatována nezpůsobilost váhy instalované a provozované na silnici II/602 na km 51,4 u Velkého Meziříčí pro některá měření), jež se uskutečnilo dne 4. 7. 2017. Pro metody zkoušení pro schválení typu a ověřování stanoveného měřidla pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu, respektive podmínek pro vydání potvrzení o něm, platilo v obou případech opatření obecné povahy ČMI účinné ode dne 21. 10. 2016, č. 0111-OOP-C010-15, č. j. 0313/009/15/Pos., (...). Z jeho bodu 5.4.2.2 se podává, že „pokud mají být váhy využívány ke stanovení hmotnosti nebo zatížení na jedné nápravě a/nebo skupině náprav vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu vozidla měnit svou polohu, musí být jako referenční vozidla použita i vozidla nesoucí zatížení ve formě kapalin nebo jiných produktů, které mohou být vystaveny změnám polohy těžiště při pohybu vozidla“. Z výše zmíněného vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017, jímž krajský soud při jednání ve věci sp. zn. 29 A 303/2017 provedl důkaz, však vyplynulo, že váhy umístěné na silnici II/602 u Velkého Meziříčí nebyly schvalovány s využitím těchto specifických referenčních vozidel.

S ohledem na uvedené tedy zde stejně jako ve věci rozhodnuté Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 As 59/2018 vyvstává pochybnost o způsobilosti použité vysokorychlostní kontrolní váhy k měření hmotnosti vozidel přepravujících kapalným náklad. Jelikož z Potvrzení nebylo patrné, zda byla předmětná váha testována také za použití vozidel nesoucích zatížení ve formě kapalin nebo jiných produktů, které mohou být vystaveny změnám polohy těžiště při pohybu vozidla, jako vozidel referenčních, jak požaduje výše citovaný článek OOP ČMI z 21. 10. 2016, a jelikož z vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017 plyne, že tatáž váha užitá rovněž v případě stěžovatelky nebyla popsáním způsobem ověřena a schválena, nelze vyloučit, že výsledek vážení byl zkreslen.

I v nyní posuzované věci tak lze oprávněně trvat na tom, aby při posuzování deliktní odpovědnosti stěžovatelky bylo vyloučeno případné zkreslení vážení v důsledku přesunu těžiště pohyblivého (kapalného) materiálu při přepravě. Je tedy nutné primárně postavit najisto, zda použitá váha byla prokazatelně schopna eliminovat vliv popsaných fyzikálních jevů při přepravě tekutého nákladu; fakt, že disponovala potvrzením o ověření stanoveného měřidla, je z důvodů výše vyložených irelevantní.“

[18] Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci jakkoliv odchýlovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že obsah obou rozsudků krajského soudu je v podstatě shodný a rovněž ostatní rozhodné skutkové okolnosti obou věcí jsou obdobné.

[19] Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele uvádí, že vyjádřením Českého metrologického institutu nedošlo k „diskvalifikaci“ či k jakékoli retroaktivní změně potvrzení o ověření měřidla. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve výše citovaném rozsudku, z potvrzení o ověření měřidla není patrné, zda byla předmětná váha testována

pokračování

také za použití vozidel nesoucích zatížení ve formě kapalin, jak požaduje čl. 5.4.2.2 opatření obecné povahy. Z vyjádření Českého metrologického institutu plyne, že váha užitá v posuzované věci nebyla popsáním způsobem ověřena a schválena. Vyjádření tak potvrzení o ověření měřidla (certifikace) pouze upřesnilo a objasnilo skutkový stav věci, který zde byl již v době rozhodování stěžovatele. Potvrzení o ověření měřidla se podle vyjádření Českého metrologického institutu od počátku nevztahovalo na vozidla převážející kapaliny. Domněnka stěžovatele, že tím došlo k retroaktivní změně ověření měřidla, je tak nesprávná.

[20] Neobstojí ani argumentace stěžovatele, podle níž daná vysokorychlostní váha byla vhodná pro vážení celkové hmotnosti vozidla, proto stěžovatel mohl žalobce sankcionovat za překročení celkové hmotnosti vozidla. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalobce byl uznán vinným z přestupku spočívajícího jak v překročení celkové hmotnosti vozidla, tak právě i v překročení nejvyšší povolené hmotnosti na druhé nápravě. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že výrok rozhodnutí o přestupku může obsahovat pouze závěry, které vyplývají z rozhodných skutkových okolností majících oporu v provedeném dokazování, což v nyní projednávané věci nebylo splněno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65).

[21] Vzhledem k výše uvedenému nemá žalobou napadené rozhodnutí oporu v provedeném dokazování. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že zařízení, jehož prostřednictvím bylo vozidlo provozované žalobcem zváženo, nebylo určeno k měření hmotnosti vozidel převážejících kapaliny a že tedy skutkový stav věci vyžaduje zásadní doplnění. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, na jehož základě rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zrušovací důvod, který krajský soud vymezil, v řízení o kasační stížnosti obstál.

IV.

Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů tohoto řízení.

[24] Tato náhrada se sestává z nákladů vynaložených žalobcem na odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce, Mgr. Jana Špirka, advokáta. Výši náhrady soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon právní služby, konkrétně podal vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za které náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů o částku odpovídající této dani ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení žalobce tedy celkově představuje částku 4 114 Kč, kterou je stěžovatel povinen

uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jana Špirka.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. dubna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu